

Arrest

**nr. 86 150 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2011 kwam verzoekster in België aan met een visum lang verblijf (type D).

Op 9 november 2011 werd een proces-verbaal van verhoor opgesteld waarbij verzoeksters partner verklaarde dat zij een maand geleden naar België kwam en ze hem gezegd zou hebben dat ze niet bij hem wou blijven doch enkel geïnteresseerd was in een verblijfsdocument. De partner verklaarde niet te weten waar verzoekster woonde.

Op 10 november 2011 werd een onderzoek naar de verblijfplaats gevoerd en werd vastgesteld dat er geen samenwonen meer was.

Op 23 december 2011 richtte de procureur des Konings een schrijven aan de dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij stelde dat het huwelijk van verzoekster zeer waarschijnlijk een schijnhuwelijk betrof en waarbij hij vroeg om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken.

Op 25 februari 2012 bood verzoekster zich aan te Mechelen om zich te laten inschrijven.

Op 5 maart 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 42^{quater}, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoekster verwijst naar stuk drie dat zij gevoegd heeft aan haar verzoekschrift en waaruit blijkt dat zij klacht heeft neergelegd jegens haar echtgenoot wegens doorgedreven psychologisch geweld. Zij stelt dat de verweerder wel rekening heeft gehouden met de klacht van haar echtgenoot doch niet met haar klacht. Verzoekster stipt aan dat ze op geen enkel ogenblik werd gehoord. Tevens stelt ze dat uit de bewoordingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat het geen automatisme mag zijn om het verblijfsrecht te beëindigen. Zo wordt het woordje “kan” gebruikt. Tevens blijkt volgens verzoekster uit artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet dat er een proportionaliteitsafweging moet worden gemaakt. Verzoekster is van oordeel dat de overweging in de bestreden beslissing, die hiernaar refereert slechts een standaard motivering is en op dit punt dus geenszins afdoende is.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing heeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot een gearrangeerd huwelijk betrof. De echtgenoot van verzoekster was reeds gescheiden en had te kennen gegeven dat hij opnieuw wou huwen. De burens van verzoekster waren bevriend met de ouders van haar echtgenoot en zo werd verzoekster voorgesteld aan de ouders van haar echtgenoot, die vervolgens haar familie zijn komen opzoeken met de vraag om haar uit te huwen. Verzoekster is op 15 april 2010 gehuwd zonder dat ze haar echtgenoot voordien ontmoet had. Na het afsluiten van het huwelijk verbleef verzoekster opnieuw bij haar ouders. De echtgenoot verklaarde dat hij verzoekster in Marokko slechts een paar keer per week heeft gezien en dit steeds in het bijzijn van haar familie. Na 1,5 maand verliet hij Marokko en keerde hij terug naar België. Er werd een visum gezinshereniging aangevraagd voor verzoekster. Dit visum werd haar afgeleverd op 10 augustus 2011. Op 17 september 2011 kwam verzoekster in België aan. Op 9 november 2011 heeft de echtgenoot van verzoekster een klacht ingediend wegens schijnhuwelijk. Op grond van deze klacht werd een procedure schijnhuwelijk opgestart. Een onderzoek naar de reële verblijfplaats van de echtelieden, uitgevoerd op 10 november 2011, toonde aan dat er geen samenwoning meer was. Op basis van de klacht van de echtgenoot van verzoekster schreef de procureur des Konings de verweerder aan met de mededeling dat - verwijzend naar het proces-verbaal van de politie van Antwerpen - er zeer waarschijnlijk sprake is van een schijnhuwelijk.

Dit zijn de gegevens waarop de verweerder zich gebaseerd heeft om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Op geen enkel moment werd verzoekster gecontacteerd of gehoord om haar versie van de feiten weer te geven. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd is op de klacht afgelegd door haar echtgenoot. Zo de verweerder contact had opgenomen met verzoekster had deze kunnen vaststellen dat verzoekster nog vóór de klacht van haar echtgenoot, met name op 8 november 2011 een klacht had ingediend bij de politie van Mechelen waarin ze haar situatie aanklaagde sinds haar aankomst in België en waarbij ze aan de politie meedeelde dat ze door haar echtgenoot uit de echtelijke woning werd gezet. Evenwel dient vastgesteld te worden dat niettegenstaande verzoekster niet werd gehoord en niettegenstaande de versies van de echtelieden elkaar tegenspreken, er geen gezamenlijke vestiging meer is waardoor de staatssecretaris op grond van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet het verblijf van verzoekster kon beëindigen.

Het is inderdaad correct dat artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet melding maakt van het woordje “kan”. In die zin kan verzoekster gevolgd worden waar zij stelt dat de beëindiging geen automatisme mag zijn. Evenwel toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet *in casu* als een automatisme werd toegepast.

Zoals verzoekster terecht weergeeft, blijkt uit de bewoordingen van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet dat er een proportionaliteitsafweging moet worden gemaakt. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster pas sinds 17 september 2011 in het Rijk verblijft waardoor kan aangenomen worden dat de socio-economische integratie van verzoekster in België niet van die aard is dat ze het behoud van haar verblijfsrecht kan rechtvaardigen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is dit geen standaard motivering doch een motivering die betrekking heeft op de persoonlijke situatie van verzoekster. Bovendien is het niet omdat de motivering in de bestreden beslissing summier is, dat deze niet afdoende zou zijn. Verzoekster gaat overigens niet in op de concrete motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing, maar beperkt zich tot een zuiver theoretisch betoog waarbij ze nalaat te specificeren op welke manier de door haar ingeroepen elementen in rekening diende te worden gebracht. Hiermee toont verzoekster niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending aannemelijk van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet en toont ze evenmin aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet

afdoende zou zijn. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken zodat de beslissing gestoeld is op een correcte feitenvinding. Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU